

ספר התניא – פרק ט'

והנה מקום משכן נפש הבהמית שמקליפת נגה בכל איש ישראל הוא בלב בחלל שמאלי שהוא מלא דם. וכתוב: 'כי הדם הוא הנפש'. ולכן כל התאוות והתפארות וכעס ודומיהן הן בלב, ומהלב הן מתפשטות בכל הגוף, וגם עולה למוח שבראש לחשב ולהרהר בהן ולהתחכם בהן. כמו שהדם מקורו בלב, ומהלב מתפשט לכל האיברים וגם עולה להמוח שבראש.

אך מקום משכן נפש האלוקית הוא במוחין שבראש, ומשם מתפשטת לכל האיברים, וגם בלב בחלל הימני שאין בו דם, וכמו שכתוב: 'לב חכם לימינו'. והיא אהבת ה' כרשפי שלהבת מתלהבת בלב משכילים המבינים ומתבוננים בדעתם אשר במוחם בדברים המעוררים את האהבה. וכן שמחת לבב בתפארת ה' והדר גאונו, כאשר עיני החכם אשר בראשו במוח חכמתו ובינתו מסתכלים ביקרא דמלכא, ותפארת גדולתו עד אין חקר ואין סוף ותכלית, כמבואר במקום אחר. וכן שאר מידות קדושות שבלב הן מחב"ד שבמוחין.

אך הנה כתיב: 'ולאום מלאום יאמץ', כי הגוף נקרא עיר קטנה, וכמו ששני מלכים נלחמים על עיר אחת, שכל אחד רוצה לכבשה ולמלוך עליה, דהיינו להנהיג יושביה כרצונו ושיהיו סרים למשמעתו בכל אשר יגזור עליהם. כך שתי הנפשות, האלוקית והחיונית הבהמית שמהקליפה, נלחמות זו עם זו על הגוף וכל אבריו. שהאלוקית חפצה ורצונה שתהא היא לבדה המושלת עליו ומנהיגתו, וכל האיברים יהיו סרים למשמעתה ובטלים אצלה לגמרי, ומרכבה אליה, ויהיו לבוש לעשר בחינותיה וג' לבושיה הנ"ל שיתלבשו כולם באברי הגוף ויהיה הגוף כולו מלא מהם לבדם, ולא יעבור זר בתוכם חס ושלום.

דהיינו תלת מוחין שבראש יהיו ממולאים מחב"ד שבנפש האלוקית שהיא חכמת ה' ובינתו להתבונן בגדולתו אשר עד אין חקר ואין סוף, ולהוליד מהן על ידי הדעת היראה במוחו ופחד ה' בלבו, ואהבת ה' כאש בוערת בלבו כרשפי שלהבת, להיות נכספה וגם כלתה נפשו בחשיקה וחפיצה לדבקה בו באין-סוף ברוך הוא בכל לב ונפש. ומאד מעומקא דליבא שבחלל הימני שיהיה תוכו רצוף אהבה מלא וגדוש עד שתתפשט גם לחלל השמאלי לאכפיא לסיטרא אחרא, יסוד מים הרעים שבה, שהיא התאוה שמקליפת נוגה, לשנותה ולהפכה מתענוגי עולם הזה לאהבת ה'. כמו שכתוב: 'בכל לבבך' – בשני יצריך. והיינו שיעלה ויבוא ויגיע למדרגת אהבה רבה וחיבה יתרה ממדרגת אהבה עזה כרשפי אש. והיא הנקראת 'אהבה בתענוגים', להתענג על ה' מעין עולם הבא. והעונג הוא במוח, חכמה ושכל המתענג בהשכלת ה' וידיעתו כפי השגת שכלו וחכמתו. והוא בחינת המים, וזרע אור זרוע שבקדושת נפש האלוקית המהפכת לטוב את בחינת מים שבנפש הבהמית, שמהם באו תאוות תענוגי עולם הזה מתחילה, וכמו שכתוב בעץ חיים שער ג פרק ג בשם הזוהר שהרע נהפך להיות טוב גמור, כמו יצר הטוב ממש, בהסיר הבגדים הצואים ממנו שהם תענוגי עולם הזה שהוא מלובש בהם.

וכן שאר כל המידות שבלב, שהן ענפי היראה והאהבה, יהיו לה' לבדו. וכל כוח דיבור שבפה והמחשבה במוח יהיו ממולאים מן לבושי המחשבה והדיבור של נפש האלוקית לבדה, שהן מחשבת ה' ותורתו להיות שיחתו כל היום לא פסיק פומיה מגירסא. וכוח המעשי שבידיו ושאר רמ"ח אבריו יהיה במעשה המצוות לבד שהוא לבוש השלישי של נפש האלוקית. אף נפש הבהמית שמהקליפה רצונה להפך ממש לטובת האדם שיתגבר עליה וינצחנה, כמשל הזונה שבזוהר הקדוש.